

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-297/24 - 1

Zaak C-297/24 [Broslon]ⁱ

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

26 april 2024

Verwijzende rechter:

Cour de cassation (Luxemburg)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

25 april 2024

Verzoekende partij:

CY

Verwerende partij:

Caisse pour l'avenir des enfants

[OMISSIS]

Tussen

CY, woonachtig in [Frankrijk],

verzoeker tot cassatie,

[OMISSIS]

en

CAISSE POUR L'AVENIR DES ENFANTS [OMISSIS]

verweerster in cassatie,

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

[OMISSIS] Gelet op het bestreden arrest van de Conseil supérieur de la sécurité sociale (hoogste rechter in socialezekerheidszaken, Luxemburg) van 27 januari 2022;

[OMISSIS]

Feiten

Volgens het bestreden arrest [OMISSIS] heeft de [Caisse pour l'avenir des enfants] (nationaal fonds voor kinderbijslag, Luxemburg) het recht van CY, grensarbeider, [OMISSIS] op kinderbijslag voor het uit een eerder huwelijk geboren kind van zijn echtgenote ingetrokken op grond dat het kind niet langer kon worden beschouwd als gezinslid van hem in de zin van de artikelen 269 en 270 van de code de la sécurité sociale (Luxemburgs wetboek sociale zekerheid), in de versie die van toepassing is sinds de inwerkingtreding van de wet van 23 juli 2016 waarbij onder meer het wetboek sociale zekerheid is gewijzigd.

De conseil arbitral de la sécurité sociale (scheidsgerecht voor de sociale zekerheid, Luxemburg) heeft het door verzoeker tot cassatie tegen dat besluit ingestelde beroep, dat ertoe strekte de betaling van de kinderbijslag voor het kind te doen hervatten, toegewezen.

De conseil supérieur de la sécurité sociale heeft die beslissing herzien en vastgesteld dat de [Caisse pour l'avenir des enfants] het recht op kinderbijslag van CY terecht had ingetrokken.

Cassatiemiddelen

Uiteenzetting van de middelen

Eerste middel, „betreffende schending, althans verkeerde toepassing, althans onjuiste uitlegging van artikel 1, onder i) en artikel 67 van verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, junctis artikel 7, lid 2, van verordening nr. 492/2011 en artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG,

voor zover in het bestreden arrest geen ruime uitlegging is gegeven aan het begrip ‚voorzien in het onderhoud‘ van het niet-biologische kind van de grensarbeider, zoals door het Hof van Justitie voorgestaan in zijn arrest van 2 april 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Kind van de echtgenoot van een grensarbeider) (C-802/18, EU:C:2020:269),

terwijl die ruime uitlegging had moeten worden gehanteerd en de grensarbeider in aanmerking had moeten komen voor kinderbijslag voor het kind van zijn echtgenote Clara”;

tweede middel [betreffende het nationale recht] [OMISSIS];

derde middel, „*betreffende schending van het recht en, meer bepaald, betreffende niet-toepassing, althans onjuiste uitlegging, althans verkeerde toepassing van artikel 2, lid 2, onder c), van richtlijn 2004/38/EG,*

voor zover de conseil supérieur de la sécurité sociale heeft geoordeeld dat verzoeker tot cassatie niet voorzag in het onderhoud van zijn stiefkinderen, en daarmee is voorbijgegaan aan het in artikel 2, lid 2, onder c), van richtlijn 2004/38/CE geformuleerde vermoeden inzake ten laste komende kinderen,

terwijl dat vermoeden geldt voor alle kinderen jonger dan 21 jaar”;

vierde middel, „*betreffende schending van het recht en, meer bepaald, betreffende niet-toepassing, althans onjuiste uitlegging, althans verkeerde toepassing van de artikelen 269 en 270 van het wetboek sociale zekerheid, zoals gewijzigd bij de wet van 23 juli 2016 en zoals uitgelegd in het licht van het arrest van het Hof van Justitie van 2 april 2020, Caisse pour l’avenir des enfants (Kind van de echtgenoot van een grensarbeider) (C-802/18, EU:C:2020:269),*

voor zover de conseil supérieur de la sécurité sociale heeft geoordeeld dat verzoeker tot cassatie niet voorzag in het levensonderhoud van zijn stiefkinderen en niet had aangetoond dat hij bedroeg in alle kosten van de huishouding,

terwijl verzoeker tot cassatie tal van documenten heeft overgelegd die aantonen dat hij bijdroeg in het onderhoud van het kind, hetgeen de appelrechter zelf heeft vastgesteld, ook al heeft hij de vordering van CY afgewezen”;

vijfde middel [betreffende het nationale recht] [OMISSIS], **zesde middel** [betreffende het nationale recht] [OMISSIS], **zevende middel** [betreffende het nationale recht] [OMISSIS] en

achtste middel [betreffende het nationale recht] [OMISSIS].

Antwoord van de Cour [de cassation]

Noodzakelijke uitlegging van het recht van de Europese Unie

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof van Justitie”) heeft voor recht verklaard dat „[a]rtikel 45 VWEU en artikel 7, lid 2, van verordening (EU) nr. 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2011 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Unie [...] aldus [moeten] worden uitgelegd dat kinderbijslag die verbonden is aan de verrichting van arbeid

in loondienst in een lidstaat door een grensarbeider, een sociaal voordeel vormt in de zin van deze bepalingen.

Artikel 1, onder i), en artikel 67 van verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, junctis artikel 7, lid 2, van verordening nr. 492/2011 en artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, moeten aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een regeling van een lidstaat op grond waarvan grensarbeiders slechts kinderbijslag uit hoofde van het verrichten van arbeid in loondienst in deze lidstaat kunnen ontvangen voor hun eigen kinderen, en niet voor de kinderen van hun echtgenoot met wie zij geen afstammingsband hebben maar in wier levensonderhoud zij voorzien, terwijl alle kinderen die in die lidstaat wonen recht hebben op die kinderbijslag” [arrest van 2 april 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Kind van de echtgenoot van een grensarbeider), C-802/18, EU:C:2020:269].

Het Hof van Justitie heeft het recht van een grensarbeider op kinderbijslag voor het kind van zijn echtgenoot met wie hij geen afstammingsband heeft, dus afhankelijk gesteld van de voorwaarde dat wordt aangetoond dat die grensarbeider voorziet in het onderhoud van dat kind.

Hoewel in het dictum van het arrest van het Hof van Justitie uitsluitend wordt gesproken van het kind van de echtgenoot van de grensarbeider, volgt uit de overwegingen van het arrest dat de geformuleerde oplossing ook geldt voor het kind van de geregistreerde partner van de grensarbeider met wie deze laatste geen afstammingsband heeft [arrest van 2 april 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Kind van de echtgenoot van een grensarbeider), C-802/18, EU:C:2020:269, punten 51 en 52].

Met toepassing van dat criterium heeft de appelrechter ter motivering van het besluit tot intrekking van de kinderbijslag

- impliciet maar noodzakelijkerwijs geoordeeld dat de bewijzen van een tussen de grensarbeider en de moeder van het kind gesloten huwelijk en van een gemeenschappelijke woning van de grensarbeider, zijn echtgenote en het kind noch op zichzelf, noch in combinatie aantoonde dat aan de voorwaarde was voldaan,
- vastgesteld dat de twee biologische ouders beschikten over de middelen om bij te dragen in het onderhoud van het kind en bijdroegen in dat onderhoud, aangezien de moeder een beroepsactiviteit uitoefende en de vader een onderhoudsbijdrage van 150 EUR betaalde, om daaruit te concluderen dat „het

de biologische ouders zijn die de kosten met betrekking tot het onderhoud van hun kind voor hun rekening nemen”,

- verklaard dat het bewijs van uitgaven die kunnen worden aangemerkt als kosten van de huishouding (waterrekeningen, Engie-abonnement, maandelijkse hypotheekuitgaven), van uitgaven die zijn gedaan ten behoeve van het kind (telefoonabonnement voor het kind, aanschaf van een mobiele telefoon, psychologische zorg voor het kind) en van andere elementen (uitwisseling van berichten, gespannen relatie met de biologische vader, goede verstandhouding tussen de grensarbeider en het kind) niet aantoonde dat CY voorzorg in het onderhoud van het kind, aangezien niet was bewezen dat de betrokken bedragen uitsluitend door de grensarbeider werden betaald en aangezien het daarbij slechts ging om incidentele uitgaven met een aanvullend karakter, „met name gelet op de hierboven genoemde objectieve elementen waaruit blijkt dat het de biologische ouders zijn die de kosten met betrekking tot het onderhoud van hun kind voor hun rekening nemen”.

Het Hof van Justitie heeft het begrip „*voorzien in het onderhoud*” aanvankelijk gebruikt om vast te stellen dat een grensarbeider recht heeft op een staatsuitkering uit hoofde van een sociaal voordeel, te weten studiefinanciering voor het volgen van onderwijs, voor zijn eigen kind, wanneer hij in het onderhoud van dat kind blijft voorzien (arresten van 26 februari 1992, Bemini, C-3/90, ECLI:EU:C:1992:89, punten 25 en 29; 8 juni 1999, Meeusen, C-337/97, ECLI:EU:C:1999:284, punt 19; 14 juni 2012, Commissie/Nederland, C-542/09 ECLI:EU:C:2012:346, punt 35, en 20 juni 2013, Guirsch, C-20/12, ECLI:EU:C:2013:411, punt 39), zonder dat dat begrip in die arresten is gedefinieerd.

Later heeft het Hof van Justitie – wederom in het kader van een zaak over de toekenning van een sociaal voordeel in de vorm van studiefinanciering voor het volgen van hoger onderwijs, maar dan aan een kind zonder afstammingsband met de grensarbeider – het begrip „*voorzien in het onderhoud*” verduidelijkt door om te beginnen vast te stellen dat dit „*niet een recht op levensonderhoud [veronderstelt]*” (arrest van 15 december 2016, *Depesme e.a.*, C-401/15–C-403/15, ECLI:EU:C:2016:955, punt 58), en daaraan toe te voegen dat „*de hoedanigheid van familielid ten laste voortvloeit uit een feitelijke situatie. Het gaat om een familielid dat door de werknemer wordt ondersteund, waarbij niet van belang is, waarom op die steun een beroep wordt gedaan en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien*” (ibidem, punten 58 en 59). Het heeft daaruit geconcludeerd dat „*de hoedanigheid van familielid ten laste voortvloeit uit een feitelijke situatie en dat de beoordeling daarvan de taak is van de lidstaat en, in voorkomend geval, van de nationale rechter. De hoedanigheid van familielid dat ten laste is van een grensarbeider, kan, wanneer het gaat om de situatie van het kind van de echtgenoot of de erkende partner van die arbeider, dus blijken uit objectieve elementen, zoals een gemeenschappelijke woning van deze arbeider en de student, zonder dat de redenen voor de bijdrage van de grensarbeider in het onderhoud van de student*

hoeven te worden bepaald of de exacte omvang ervan hoeft te worden berekend” (ibidem, punt 60).

Vervolgens heeft het Hof van Justitie het criterium „*voorzien in het onderhoud*” toegepast in het kader van de vraag of een grensarbeider recht heeft op een sociaal voordeel in de vorm van kinderbijslag voor een kind met wie hij geen afstammingsband heeft, waarbij het heeft overwogen dat „*onder kind van een grensarbeider dat indirect recht heeft op de in [artikel 7, lid 2, van verordening nr. 492/2011] bedoelde sociale voordelen, niet alleen moet worden verstaan het kind van deze werknemer dat een afstammingsband met deze werknemer heeft, maar ook het kind van de echtgenoot of de geregistreerde partner van die werknemer, wanneer laatstgenoemde voorziet in het onderhoud van dat kind. Volgens het Hof vloeit dit laatste vereiste voort uit een feitelijke situatie en staat het aan de overheidsinstanties en, in voorkomend geval, aan de nationale rechter, om deze situatie te beoordelen aan de hand van de door de belanghebbende verstrekte gegevens, zonder dat de redenen voor die bijdrage hoeven te worden bepaald of de exacte omvang ervan hoeft te worden berekend” [arrest van 2 april 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Kind van de echtgenoot van een grensarbeider), C-802/18, EU:C:2020:269, punt 50]. Het Hof van Justitie heeft erop gewezen dat „*de biologische vader van [het kind] geen onderhoudsbijdragen betaalt aan de moeder van dit kind. FV – de echtgenoot van de moeder van [het kind] – lijkt dus te voorzien in het onderhoud van dit kind, hetgeen de verwijzende rechter evenwel dient na te gaan*” (ibidem, punt 52).*

Voorts heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat „*het begrip ‚gezinslid’ van de grensarbeider, dat overeenkomstig artikel 7, lid 2, van verordening nr. 492/2011 indirect recht heeft op een gelijke behandeling, overeenkomt met het begrip ‚familielid’ in de zin van artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38, dat de echtgenoot of partner met wie de burger van de Unie een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn omvat. In dit verband heeft het Hof met name rekening gehouden met overweging 1, artikel 1, en artikel 2, lid 2, van richtlijn 2014/54” [arrest van 2 april 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Kind van de echtgenoot van een grensarbeider), C-802/18, EU:C:2020:269, punt 51].*

De Cour de cassation leidt uit deze rechtspraak om te beginnen af dat de precisering dat het begrip „*voorzien in het onderhoud*” voortvloeit uit een feitelijke situatie, niet impliceert dat het hierbij gaat om een zuiver feitelijk begrip dat aan toetsing door het Hof van Justitie en de Cour de cassation is onttrokken, maar dat deze formulering is gebruikt om te benadrukken dat het voor de vraag of er sprake is van „*voorzien in het onderhoud*” niet van belang is of het kind recht heeft op levensonderhoud, zoals met zoveel woorden is opgemerkt in het arrest van 15 december 2016, Depesme e.a., C-401/15–403/15, ECLI:EU:C:2016:955, punt 58).

De Cour de cassation leidt uit het voorgaande verder af dat het begrip „*voorzien in het onderhoud*” in het kader van de regelgeving met betrekking tot de toekenning van sociale voordelen een autonoom Unierechtelijk begrip is dat eenvormig moet worden toegepast en uitgelegd.

Een dergelijke eenvormige uitlegging is thans evenwel niet gewaarborgd, gelet op de vragen die de twistpunten doen rijzen.

Zo vraagt de Cour de cassation zich af wat de strekking is van het voorbeeld dat wordt gegeven in het arrest van 15 december 2016, *Depesme e.a.* (C-401/15–C-403/15, ECLI:EU:C:2016:955, punt 60), waarin wordt gesproken van „*objectieve elementen, zoals een gemeenschappelijke woning van deze arbeider en de student*”. Meer bepaald vraagt de Cour de cassation zich ten eerste af of dat punt louter bij wijze van voorbeeld wordt genoemd dan wel of die gemeenschappelijke woning een voorwaarde is, in welk geval de vraag rijst of het dan gaat om een voldoende voorwaarde dan wel om een noodzakelijke voorwaarde, en ten tweede of het van belang is hoe de gemeenschappelijke woning wordt gefinancierd, in die zin dat moet worden nagegaan of de woning gedeeltelijk of volledig door de grensarbeider wordt gefinancierd.

Wat betreft de in aanmerking te nemen behoeften van het kind waarin wordt voorzien door de grensarbeider, vraagt de Cour de cassation zich af of alleen moet worden gekeken naar de behoefte aan voeding en andere basisbehoeften van het kind (eten en drinken, kleding, onderdak, onderwijs,...), dan wel of rekening moet worden gehouden met alle uitgaven van welke aard ook, inclusief uitgaven voor vertier of pure gemaksuitgaven (mobiele telefoon, restaurants, rijbewijs,...) of zelfs buitensporige of luxe uitgaven (regelmatige aanschaf van elektronische apparatuur, vakanties naar verre landen,...), die bedoeld zijn om een bepaalde levensstandaard te garanderen.

Wat betreft de wijze waarop de grensarbeider voorziet in het onderhoud van het kind, vraagt de Cour de cassation zich af of de bijdrage van de grensarbeider in het onderhoud van het kind de vorm moet aannemen van rechtstreekse contante betalingen aan het kind, dan wel of het daarbij ook kan gaan om uitgaven die worden gedaan in het belang van het kind. In dit kader rijst tevens de vraag of de uitgaven in het specifieke of zelfs exclusieve belang van het kind moeten worden gedaan, zoals in de conclusie van het parket-generaal lijkt te worden gesuggereerd, dan wel of ook uitgaven die worden gedaan in het belang van het gezin als geheel (maandelijkse hypotheekuitgaven, huur, aanschaf van apparatuur voor gezamenlijk gebruik) in aanmerking kunnen worden genomen. In dit verband rijst ook de vraag of de uitgaven die door de grensarbeider worden gedaan om te voorzien in het onderhoud van het kind, een zeker [OMISSIS] regelmatig of periodiek karakter moeten hebben (hypotheek, huur, elektriciteits- en verwarmingskosten, telefoonrekeningen,...) dan wel of ook incidentele uitgaven (aanschaf van kleding,...) in aanmerking moeten worden genomen. Tot slot vraagt de Cour de cassation zich af of, ook al heeft het Hof van Justitie duidelijk gemaakt dat het niet nodig is om in het kader van de beoordeling van de feitelijke situatie

de redenen voor de bijdrage van de grensarbeider te bepalen of de exacte omvang ervan te berekenen [arresten van 15 december 2016, *Depesme e.a.*, C-401/15–C-403/15, ECLI:EU:C:2016:955, en 2 april 2020, *Caisse pour l'avenir des enfants* (Kind van de echtgenoot van een grensarbeider), C-802/18, EU:C:2020:269], elke bijdrage, hoe gering ook, in aanmerking moet worden genomen, dan wel of alleen moet worden gekeken naar bijdragen van enige betekenis, en zo ja, of bij de toetsing aan dit criterium moet worden uitgegaan van de behoeften van het kind dan wel van de financiële situatie van de grensarbeider.

Er kunnen ook vragen rijzen met betrekking tot de herkomst van de middelen, aangezien de grensarbeider in sommige gevallen met zijn echtgenoot of geregistreerde partner, die de ouder is van het kind, een gezamenlijke rekening heeft waarvan de uitgaven zijn betaald die in het kader van de gerechtelijke procedure worden aangevoerd om aan te tonen dat is voldaan aan de voorwaarde dat wordt „*voorzien in het onderhoud*” van het kind. Wanneer de grensarbeider niet als enige geld op die rekening stort of wanneer hij niet aantoont welk bedrag door hem op die rekening wordt gestort, rijst de vraag of de bijdrage in de behoeften van het kind afkomstig is van de grensarbeider.

De Cour de cassation heeft voorts vragen over de strekking van de door het Hof van Justitie in het arrest van 15 december 2016, *Depesme e.a.*, C-401/15–C-403/15, ECLI:EU:C:2016:955, punt 62) gegeven verduidelijking dat „*de Uniewetgever ervan uitgaat dat kinderen hoe dan ook worden geacht ten laste te zijn tot de leeftijd van 21 jaar*”. Meer bepaald vraagt hij zich af of elk kind dat jonger is dan 21 jaar op grond van deze leeftijdsvoorwaarde alleen dan wel op grond van deze voorwaarde in combinatie met andere factoren moet worden geacht te worden onderhouden door de grensarbeider.

Verder rijzen er vragen die verband houden met de bijdrage van de ouders in de behoeften van het kind. De ouders zijn wettelijk verplicht om het kind te onderhouden, in tegenstelling tot de grensarbeider, die daartoe niet verplicht is. Het criterium „*voorzien in het onderhoud*” van het kind vereist integendeel dat ten aanzien van laatstgenoemde een feitelijke beoordeling wordt uitgevoerd. De vraag rijst derhalve of het voldoende is om het bestaan en de omvang van een onderhoudsverplichting van de ouders vast te stellen teneinde uit te sluiten dat de grensarbeider bijdraagt in het onderhoud van het kind, dan wel of bovendien moet worden nagegaan of de onderhoudsbijdrage van de ouders is vastgesteld op een passend bedrag en of zij hun onderhoudsverplichting daadwerkelijk nakomen, zodat een aanvullende of bijkomende bijdrage van de grensarbeider overbodig is. Indien de onderhoudsbijdrage niet daadwerkelijk wordt betaald, rijst de vraag of moet worden nagegaan of de echtgenoot of de geregistreerde partner van de grensarbeider op zijn minst heeft getracht de tenuitvoerlegging van de alimentatieverplichting af te dwingen, en of de bijdrage van de grensarbeider uiteindelijk het verzuim van een van de ouders compenseert. Met betrekking tot die onderhoudsbijdrage en de vraag of die bijdrage is vastgesteld op een passend bedrag, kan eventueel van belang zijn of de bijdrage is vastgesteld door de rechter dan wel bij overeenkomst. Deze aspecten kunnen verband houden met de

hierboven aan de orde gestelde vraag welke uitgaven voor het kind in aanmerking moeten worden genomen. Indien alleen moet worden gekeken naar de uitgaven voor eten en drinken en andere basisbehoeften van het kind, zal de onderhoudsverplichting van de ouders in beginsel die behoeften dekken, zodat een aanvullende of bijkomende bijdrage van de grensarbeider ter dekking van die behoeften overbodig is.

Wat de betrekkingen met de andere ouder van het kind betreft, rijst nog de vraag of het relevant is om na te gaan in hoeverre het kind afwisselend bij de ene en de andere ouder verblijft, aangezien een ruim omgangs- en verblijfsrecht of een co-ouderschap in beginsel ertoe kan leiden dat de andere ouder zijn onderhoudsverplichtingen voor een groter deel in natura nakomt, waardoor het minder aannemelijk is dat de grensarbeider een bijdrage moet leveren om te voorzien in de behoeften van het kind.

Al deze vragen moeten in beginsel worden gezien tegen de achtergrond van het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest van 15 december 2016, *Depesme e.a.*, C-401/15–C-403/15, ECLI:EU:C:2016:955, punt 58), en dus van de eventuele grenzen van dit beginsel.

Gelet op bovenstaande overwegingen is de Cour de cassation van oordeel dat, alvorens de procedure voort te zetten, aan het Hof van Justitie de in het dictum van dit arrest geformuleerde prejudiciële vragen over de draagwijdte van het Unierecht moeten worden gesteld.

OM DEZE REDENEN,

[verzoekt] **de Cour de cassation**

[OMISSIS] het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

„1 a) Moet de voorwaarde dat wordt „*voorzien in het onderhoud*” van een kind, waaruit de hoedanigheid van familielid in de zin van de bepalingen van het recht van de Europese Unie voortvloeit, zoals deze voorwaarde is ontwikkeld in de rechtspraak van het Hof betreffende het vrije verkeer van werknemers en het recht van een grensarbeider om een aan de verrichting van arbeid in loondienst in een lidstaat verbonden sociaal voordeel te ontvangen voor het kind van zijn echtgenoot of geregistreerde partner met wie hij geen afstammingsband heeft, op zichzelf of in samenhang met het beginsel dat de bepalingen die het vrije verkeer van werknemers beogen te waarborgen, ruim moeten worden uitgelegd, aldus worden uitgelegd dat deze voorwaarde moet worden geacht te zijn vervuld, zodat er een recht op een sociaal voordeel ontstaat,

- op grond van het enkele feit dat de grensarbeider met een ouder van het kind is gehuwd of een geregistreerd partnerschap is aangegaan,

- op grond van het enkele feit dat de grensarbeider en het kind een gemeenschappelijke woning of verblijfplaats hebben,
- op grond van het enkele feit dat de grensarbeider uitgaven van welke aard ook die ten goede komen aan het kind voor zijn rekening neemt, ook al
 - dekken die uitgaven andere dan basis- of voedingsbehoeften,
 - worden die uitgaven betaald aan derden en komen zij slechts indirect ten goede aan het kind,
 - worden die uitgaven niet in het exclusieve of specifieke belang van het kind gedaan, maar komen zij ten goede aan het hele huishouden,
 - hebben die uitgaven slechts een incidenteel karakter,
 - zijn die uitgaven lager dan die van de ouders,
 - zijn die uitgaven onbeduidend gelet op de behoeften van het kind,
- op grond van het enkele feit dat de uitgaven worden gedaan vanaf een gezamenlijke rekening van de grensarbeider en zijn echtgenoot of geregistreerde partner, die de ouder is van het kind, waarbij het niet uitmaakt van wie het geld op die rekening afkomstig is,
- op grond van het enkele feit dat het kind jonger is dan 21 jaar?

1 b) Ingeval de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord: moet de voorwaarde dat wordt „*voorzien in het onderhoud*” aldus worden uitgelegd dat deze voorwaarde moet worden geacht te zijn vervuld, zodat er een recht op een sociaal voordeel ontstaat, wanneer twee of meer van de genoemde omstandigheden zich voordoen?

2) Moet de voorwaarde dat wordt „*voorzien in het onderhoud*” van een kind, waaruit de hoedanigheid van familielid in de zin van de bepalingen van het recht van de Europese Unie voortvloeit, zoals deze voorwaarde is ontwikkeld in de rechtspraak van het Hof betreffende het vrije verkeer van werknemers en het recht van een grensarbeider om een aan de verrichting van arbeid in loondienst in een lidstaat verbonden sociaal voordeel te ontvangen voor het kind van zijn echtgenoot of geregistreerde partner met wie hij geen afstammingsband heeft, op zichzelf of in samenhang met het beginsel dat de bepalingen die het vrije verkeer van werknemers beogen te waarborgen, ruim moeten worden uitgelegd, aldus worden uitgelegd dat deze voorwaarde moet worden geacht niet te zijn vervuld, zodat er geen recht op een sociaal voordeel ontstaat,

- op grond van het enkele feit dat er een onderhoudsverplichting rust op de ouders van het kind, ongeacht

- of het recht op een onderhoudsbijdrage is vastgesteld door de rechter of bij overeenkomst,
 - op welk bedrag de onderhoudsbijdrage is vastgesteld,
 - of de schuldenaar zijn onderhoudsverplichting daadwerkelijk nakomt,
 - of de bijdrage van de grensarbeider een verzuim van een ouder van het kind compenseert,
- op grond van het enkele feit dat het kind regelmatig bij de andere ouder verblijft in het kader van de uitoefening van een omgangs- en verblijfsrecht, een co-ouderschap of een andere regeling?”

De behandeling van de zaak wordt geschorst in afwachting van de beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie;

[OMISSIS]

WERKDOCUMENT